

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. D. N. Benedicti XIV. Declaratio Super Matrimoniis Inter Protestantes Et Catholicos

Benedikt <XIV., Papst>

Coloniæ, 1746

VD18 1439684X-001

13. Relatio Ep. Antv.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40802

M.

RELATIO.

Reverendissimi Episcopi Antverpiensis;

Notitiam, & praxim, quam circa Matrimonia Heterodoxorum in parte Diœcesis meæ, quæ Fœderatorum Ordinum dominio subest, successivè observatam reperi, hæc reverenter subjungo.

In primis quantum ad Matrimonia, quæ A Catholicis inter se contrahunt, nullum apparet vestigium, talia à sæculo, & ultra, servatâ utique Concilii Tridentini formâ, seu coram proprio Parocho ibidem fuisse contracta, utpote variis decretis diversis temporibus editis Presbyteris Romano-Catholicis sub Generalitate (ut vocant, cui duo integri hujus Diœcesis districtus subjacent) degentibus omni prorsus functione, & assistentia in celebratione Matrimoniorum severissimè interdictâ: Unde contigit, ut vel ipsi Catholici aliquandiu, imò per annos plurimos ad Viciniores Pastores excurrere, & benedictionem nuptialem exposcere coacti fuerint, donec sensim rigore illo tantisper relaxato, & mitigato per proprios Parochos denuo solemnizatio adhiberi cœpit, hæc tamen nota, ut etiamnum servata cautela, ut non assistant ullorum Matrimonio, qui præviè coram loci Magistratu, aut Ministro illud non contraxerint. Tantum abest, ut Pastores nostri A Catholicos inducere, aut compellere præsumant, ut coram se contrahant, persuasi certè nulla re magis
offendi

offendi confœderatos Ordines, injuriosissimum sibi arbitantes, validitatem Matrimoniorum ita contractorum in dubium revocare, quippe qui etiam aliquando Edictis suis in contrarium editis nulla, & irrita declarârunt Matrimonia, quæ coram Sacerdotibus Romano Catholicis attentata fuissent.

Eadem ferè est ratio de parte Acatolica contrahente cum Catholica, quantumvis enim allaborent Pastores inculcare, & impedire, ne pars Catholica conjugii jugum ducat cum Acatolica, contingit nihilominus aliquos vesano amore ductos ad talia proflire, ex quo non minor Parochis suboritur difficultas, dum nequidquam ipsorum juvante hortatu, aut persuasum pars Acatolica pertinaciter ritu nostro conjungi renuit: quamvis subindè res feliciter succedat, & Ecclesiæ Romano Catholicæ Legi ad complacentiam usque Acatolici se subjici patiantur; prout meo tempore unum, aut fortè duos casus habui, in quibus præter gravissimas aliunde causas, ob allegatam spem conversionis dispensandum judicavi. Porrò memini istiusmodi dispensationis propter decretum aliquod immediati mei Prædecessoris, quo Pastorum laxiorem in iis procedendi modum reprimere satagens strictè inhibuit tales sine speciali sua licentia conjungere.

Idem quoque Parochis imminet laqueus, dum ritu hæretico conjugatorum pars una ad Fidem Catholicam convertitur, altera in hæresi perseverante, & refractaria manente. In gratiam partis conversæ quidquid possunt conferre non desinunt, licet frequentius inani conatu id fiat. Interim nulli

sunt, qui hos, aut supramemoratos à Sacramentorum Communione arcere præsumant, utique rati eorum Matrimonia civiliter esse valida.

Neque etiam apparet ea ibidem usquam in dubium fuisse revocata, saltem post tractatum Pacis Monasteriensis, in quo potissimum super hac materia pactum, & conventum fuit, ut Matrimonia in Fœderato Belgio celebrata, in Belgio Hispanico quoque valida, & legitima haberentur, & reciprocè ea, quæ juxta solemnia in Belgio Hispanico recepta inirentur, in Belgio etiam fœderato legitima censerentur.

Quibus omnibus attentis, junctisque simul rationibus Reverendissimi Domini Episcopi Castoriensis pro fundamento Praxis suæ olim adductis optandum maximè videtur, ut tandem Sedes Apostolica ad tollendas anxietates sæpenumero exortas benigniore aliquo decreto eidem utcumque favere non dedignaretur, & sic animarum lucro salubrius providere.

